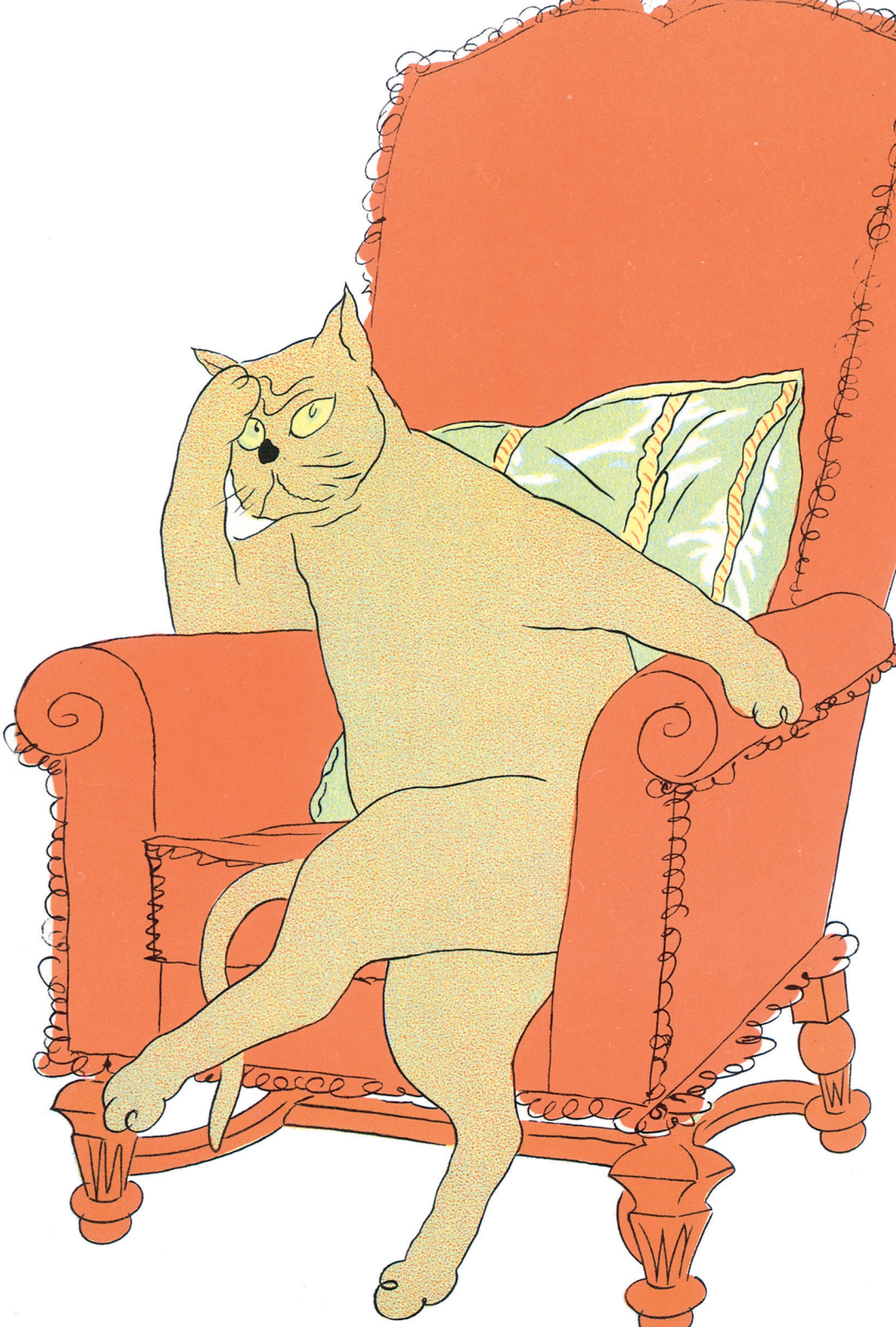

JAK DÁT KOČCE JMÉNO

Kočce dát jméno je obtížná práce.
Musí se provádět jaksepatří.
Neblázním, řeknu-li, že každý macek
či micka může mít TA JMÉNA TŘI.
První jsou obvyklá domácká jména,
jako je Mikeš, Bára či Věra,
jako je Minda, Micinka, Véna:
ta platí dnes, jak platila včera.
Druhá jsou jména přespolní, cizí,
pro pány, pro dámy, pro malé děti:
jména jak Šarlota, Erhart a Lizzy,
ta letěla loni a letos též letí.

Za třetí kočka má i jméno jiné,
jméno, jež vznešeně, s hrdostí nosí,
jméno, co hodí se k tomu, když kyne
vztyčeným ocasem a práská vousy.
Takových pěkných jmen je taky pár,
jako je Mankustrap, Koripat, Kvest,
Bambalarina či Koliodar,
jména, jež jen jedna kočka smí nést.

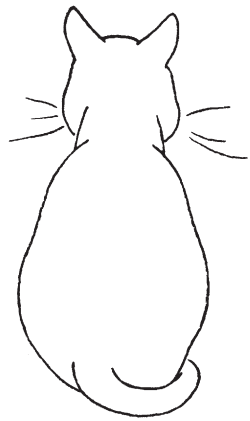

Krom těch tří zmíněných jmen má i jméno,
jež nelze uhádnout na žádný pád,
to jméno pro lidi je utajeno,
kočka ho zná, leč nesmí dát znát.
Kdo vidí kočku, jak tiše si přede
a duchem zdá se být nepřítomná,
ať si je jist, že důvod je jeden:
mrouká si jméno, jež jen sama zná,
jméno temné a tajemné,
nerozluštitelné,
co v sobě ukrývá.